

tot Szívét, meg-tisztítsa; Némely bódolgabb Órákban fesse-le előtte az Házasságnak Örömét, a' melly tsak a' Gondolkozásmódjának Meg-eggyezése által szereztetik.

De kinek befzéllem én ezt mind? A' mi Iffjainknak? — Oh hol veszi az Iffjúság a' mostani Nevelés mellett, ezt a' gondolkozásra-való Erőt, és ezt a' Szív' Tisztaságát? —

Ezért nem bódogok az Házasságok édes jó Barátném! Nints Iffjainknál — mind két Nemen — tizta Gondolkozás, nints a' Szívnek jó Formálása, és azért olly ritka az az Név-nélkül-való Bóldogság, a' melly két jó Házasokat követi, és a' melly az Életet mennyei Paraditsommá változtatja. —

Kn.

A'

A' M Ó D I.

Quædam parva quidem, sed non toleranda
Maritis.

Nam quid rancidius, quam quod se non pu-
tat ulla

Formosam, nisi quæ de Thusca, græcula
facta est?

Juvenal.

Minap semmi Dolgom nem vólt. Idő-töltés' Kedvéért egy Házhoz mentem, hol az Úr testi-lelki Barátom, az Affzony jó Barátném annyira mennyire.

Az Úr nem alávaló Hívatalt visel; — és éppen ez az Oka Szerentsétlenségének. Mivel nagy Rangot visel, az Affzony nagy Rangot akar tartani. Ugy akar élni, jární, magát viselní, mint a' Módinak szent Törvényei kívánják. Játszik, veszt, költ — egy Szóval, úgy él, mint Szokása az úgy nevezett nagy Világnak?

Férje ott könyvez, a' hol senki sem látja, előttem is hányszor panaszolkodott! de túri, mert túrni kell, nyög a' nehéz Járom alatt, de Nyakáról le-vetni nem mefi, mert — nevetségessé tenné magát a' nagy Világ előtt.

Hűségessen elől fogok befejezni egy-
nehány Scenákat.

Bé-lépvén az első Szobában, találom
az Urat . . . . gondolják-meg! a' Szakáts-
néval. — Ne kérem! ne erezzék Rofzra
Gondolkozásokat Felebarátjok felől — tsak
Consiliumot tartották a' Konyha-tzédula fe-
lől. Szerentsétlenségemre nékem a' Föld a-
latt-való ötödik Monárkiának Ura bóld. Em-
lék. Klimius Miklós' Férj-fiai jutottak E-
fzembe, a' kik addig a' Konyhában — mo-
sogatnak, míg a' Dáma az Iró-afztalkánál
dolgozik, vagy a' Bibliothékában.

Nem tudtam azért nevessek-é — vagy
fzánjam Barátomat. Kérdém tőle: hol az
Alfzony!

Olly-forma Tekintettel, a' mellyben
Panaszolkodás, és belső Fájdalom vólt le-
festve, reám nézett, egyik Kezében Kezemet
szorította, másikat Vállamra tette, és ke se-
rű Nevetéssel azt mondá: Minek ide az Alf-
fzony?

szony? Azt mondja az én kedves Feleségem, hogy ő magát a' Gazdaságba nem melirozza. Az a' Férjfi' Kötelessége, hogy számoljon, 's fizessen, ha színte az Afzony - is az, a' ki eszik! — Ugyan ne vess - ki bennünket! Rabok vagyunk mi. A' Módi, Galanteria, Rang - kívánás a' Pantóffli alá vetettek! A' Izegény Férjfinak a' Konyha - tzedulán színt'ugy kell törni a' Fejét, mint az Akták mellett — 's addig Madame az Ágyban nyújtószik.

Egy szánakozó Könyv - tsepp tsordúlt - ki Szememből, mellyett ő egy szívés Kéznyomással villzonozott . . . Többre Ideje nem vólt; mert

Az Afzony egy Poudre, vagy Hajpor Köpönyegbe', széllyel - rázott Hajjal kirohán a' Szobából, és affektáltt Ijedéssel el - kiáltja magát: Jézusz! — A' mint látja az Úr én még egésszen Neglige be' vagyok. Biz' Isten éppen most ébredtem - fel.

Én! (Orára nézvén) Már tíz!

A f. Még csak? — Kíntsem parantsold fel a' Tsokoládét. (felém fordúlva)
Az Úr velünk marad. — A' más Szobába,
ha úgy tetszik.

Itt le-ültünk, 's fölöstökömöztünk. Az Úr jó Kedvet mutatott, ámbár midőn az Jfjú-Afzony gyakran a' mint szokott, holmi gondolatlan Szót ejtett, láttam mint járta által Szívét. . . . Dolga lévén az Úrnak, hozám jön, meg-ölel, 's azt mondja: Barátom! „Engem' a' Hívtal szólít. Mulasd itt magad' — a' hogy lehet. Ebéden együtt lefzünk; ha ellenedre nints Kedves! „

A f. Éppen nem. A' te jó Barátid az enyimek. — Ez a' szép Komplimentom meg-érdemlett egy Kéz-tsókot. Úgy-é? jó Olvasó — Tehát mon Coeur! Adieu. —

Egy pár hideg Tsók vólt mint két Részről az Elmenetelre-való Jel-adás. Ő elment. Mi magunk maradtunk!

Igen jól esett, kezdé az Affzony, hogy Szerentsém vagyok az Úrhoz. Ma éppen femmi Gefellschaftom sem lett vólna a' Toilettnél. Igen szeretem, ha magát ajánlja.

Ezt olly Hanggal mondta-ki, a' mellynek annyit-is kellett jelenteni, hogy: tartsd Szerentsédnek !! —

Én. Ezer Gyönyörüséggel! felelém.

Mutatta tehát az öltöző Kabinet' Ajtaját: Én előre bé mentem, ő egy Ideig kívül maradt.

Nem lessz szükségtelen itt egy kis Magyarázatot ide ragasztani.

„ Mi az Öltöző-kabinet? „

Felelet. Ollyan szent Hely, a' melly a' Bolondoskodásnak, Hijában-valóságnak, Idő-vefztegetésnek, és Erötelenységnek Temploma, a' hol még 'a Tsudatévő-erő egyedül maradt meg, a' hol a' Rútak Szépekké, a' Vének Iffjakká metamorfizáltatnak, a' fima Fő a' Friseurnek teremtő Keze alatt hosszú Hajjal fel-ruháztatik, a' hol a' Tsonkák meg-építettnek, *) a' Bennák, és Sánták járnak, — néha a' Vakok - is látnak. Ollyan titkos Hely, a' melly fok Történeteknek első Kút-feje, a' hol Szövetségeket szönek, 's — bontanak, és a' hová a' nagy Világból-való Férjfiak soha be nem jutnak, mint Férjek, hanem mint Szeretők . . . és egyedül ezen utólsóknak van Szabadságok az ilyen Templomnak Isten-Affzonyát Magánosságában megháborítani.

Mi-

---

*) Az-az: éppé tétetnek.

Mitsoda Tifztelettel léptem ezen Helybe lehet gondolni . . . Minthogy az Affzony múlatott, Idöt nyertem egy két Gondolatot ki-gondolni . . . Meg-vallom, hogy nevettem magamban — Azt kívántam ezen Kabinet négy Falának, a' mi a' Bálám Számárán történt, vagy a' szent Antal' Halain. Én ugyan tudom, hogy ha addíg, míg az Affzony kívül múlatott a' Mobiliákkal divertálhattam volna magamat, szebb Dolgozat tudnék beszélni az Olvasónak. —

Az Affzony bé-lép, és le-telepedik az Öltözködő Afztalkához. Két Szoba-leányok foglalatoskodtak Haja' Fodorgatásával. Szánhatók valójában ezek a' Teremtések, a' kik Affzonyaiknak, változó Gondolatjoktól, Hatalmaskodásoktól, és Kegyetlenségektől függeni tartoznak; Szívsebhető Gondolat az: hogy az ember szolgáljon az Embernek! — Ezek öröké futostak, ha meg-tsináltak egy Órában valamit, más Szempillantásban újra el-kellett rontani, most a' Haj-tő vólt roszú^l

szúrva, most ez a' Haj-szál fellyebb állott mint a' másik. — A' Vége a' Komédiának a' vólt, hogy mind egyik egy pár jól arányzott Pofon-vágást, egynéhány Canaille Titulust, egy pár veres ki-sírt Szemet vittek - ki azon Erötlenségek' Templomából, a' Tekéntetes Affzony' Kabinétjából.

Ebbe' a' Templomba' én most minifráns, vagy Eggyház-fi vóltam. Hogy pedig meg-értettessen, Szükség egy Kérdést is fel-tennem. Mitsoda t. i. az illy Hívatalt *) viselőknék Kötelességek?

Mindent dítsérni, az Ifjú-Affzonyka Lábbelijétől fogva az Keze-körme' Motskáig. Mindég hazudni! és néha ha úgy hozza az Idő Bolondot-is agálni; az Dámát nevetetni, mulattatni így, vagy amúgy, és ha ez töle ki nem telhetik — olvasni.

Én

---

*) *Affzonyok' Petzérjének-is lehetne nevezni.*

Én meg-vallom ebbe' a' Hívatalba' nem igen praktkáltam, az Olvasáshoz kellett volna folyamodnom, ha Szerentsémre a' Tekéntetes Affzonymak nem tettett volna magát Szoba-leányival, és magával vagy a' Tükörével múlatni.

Meg-engesztelődvén, a' mint nem fokáig tartó a' Tükör előtt való Haragoskodás, a' fel-indúlt Isten-Affzony, én szólni tartoztam.

Eggy ott fekvő Könyvet fel-vezek. Mi vólt? Engedelmet kérek az Olvasótúl, azt meg-nem mondhatom. Vefzedelmes azt fel-fedezni valami akarminémü — Kabinetbe esik. Annyitúl mindazáltal el-árulom Barát-némat, hogy az ott tartott Befzélgetéft ide fel-teszem.

Én. Tsak — Frantzia Könyveket fokott olvasni a' Tett, Affzony.

Affz. Néha Únalomból Németet-is.

Én. És Magyarot? — —

A űz. (A' Tükörből Szemét ki-vévén, rám néz tsudálkozva) Mit? — Ha! ha! ha! Igen! Hifzem Magyarúl imádkozom. Van úgy tetfzik az űrnak Ró'sás - Kerte vagy A-rany - Tséfzėje.

Én. De valósággal mulatni nem szokta magát a' T. Aűz. magyar Könyvekkel!

A űz. Hogy ne az Istenért! Már fel-tetem magamba, hogy egész Biblióthekát veszek ma hólnap magamnak. Az egész Költségem sem lesz több harmintz egész Krajtzárnál. Mert Argyirus, Kádár, világi új Énekek, mind öfzve sem kerülnek többbe. Nem tudom-é jól a' magyar Literaturát. — Biz Isten meg-szerzem! Ha! ha! ha! —

Többet a' mit itélt nem mondok, mert fok igaz vólt benne. És az Igazságot tsak kevesen szenyvedik!

A' Magyar Kis-Affzonykákra fordúlt a'
Beszélgetés.

Én. Meg-vallom, hogy nékem az egygy leg-szebb Képzelődésem közül-való, ha valamely szép Leánykát valami szép Könyvvel a' Kezébe gondolok magamnak.

Affz. Mit használ kérem! Ritkán esik az el-híntett Mag jó Földbe. A' Tanítás lassanként használ, 's nehezen gyökerezik. Köztünk legyen a' Szó. A' Kis-affzony egygy a' leg-jobb Qualificatió-jú Leánykák közül. De az Isten tudja, tsak benne marad az az együgyű, meg-merevedett parafzitos Termézet. Biz Isten nevetni fog az Úr, ha egynéhány Tselekedeteit elől beszéllem. Minap — — nénél ebédeltünk. A' Tábla magnifik vólt. Egygy Tál-étel hat aranyba került, és éppen akkor hozták-fel leg-először, egészen új Találmány, 's ha! ha! ha! azt gondolta kérem az Urat, hogy a' Tál-ról beszélnek nem az Ételtől. Még azt sem tud-

tudni, hogy egy Tál-étel hat aranyba-is kerülhet!

Én ugyan nem szóltam itt, mert tudom azt, melly szörnyű Vétek egy Dámának el-
lent szólani. De meg-vallom, hogy azt
gondoltam, magamba: Ha a' — — né Táblá-
jánál ültem volna, én-is azt hittem volna,
hogy a' Tál, és nem az Étel került hat
Aranyba! Hogy A** Kis-afzony azt hitte, ab-
ból tsak a' következik, hogy még eddig nem
tékozlott. Eggyet sohajtottam: Bár soha
ollyan igen ne kaptunk volna az új Talal-
mányon!

Azután folytatta tovább a' Dáma, öl-
tözetje sem ollyan mint kellene lenni. A'
Juvélek jók az igaz, és drágák, de nem a'
Modi szerént vannak foglalva. Tiszta az
igaz mindene, de a' Coeffuret*) már el-hagy-
tak.

---

*) *Az-az: a' Fejkötöt. Mert meg-kell jegy-
zeni, hogy a' Tettes. Afzony szégyenl
más*

tak. Minap gondolja-meg az Úr, az Assembléebe olyan Fejkötővel vólt, mellyet ez előtt — három Holnappal viseltek.

Én, Szörnyűség! Hifzem már a' nagy Idő!

Affz. Osztán mindenbe olyan Különös-séget affectál. Mint a' Konyha - Szolgaló, se nem Festi sem nem Parfümirozza *) magát. Hifzem olyan Értékű Leányka mint ő a' nélkül el-nem lehet. . . A' mi leg-szebb, ha valaki vagy Hízkeldeft, vagy Dítséretet mond neki el-pirúl.

Én. Nem tudja még Szegényke, hogy itt a' mi Kis - Afzfonykáink tsak a' Feslék alatt szoktak veresülni. — Az igaz, nem a' nagy Világba-való. —

Affz.

---

másképpen beszélni, hanem a' mint Modi.

*) Ez semmi nem egyéb, hanem szagosító.
 Úram örizz !!

A Őz. Ezer félét befélhetnék az Úrnak,
 — Esmeri, nem kételkedem B. Kis-Afz-
 szonyt. No már az ugyan nagy Paraszt-
 Leány! Gondolja-meg az Úr ezekben a' Na-
 pokban egyy Bika elejébe szalad, és mint
 valami Fejő-Szolgáló meg-nem ijett.

Ezen Szóra az én Afszonykám fel-veti
 magát a' Székről el-sikóltja magát: Jézusz!
 Jézusz! mindjárt el-ájúlok!

Én el-bámúlva kérdem: az Istenért, mi
 az?

„Egyy Pók„ felelé ah Jézusz az Afzta-
 kámon máfzott. Ah je! —

Úgy-é? Gondolám magamban, hogy ne
 kellene egyy Bika előtt meg-íjedni, mikor
 egyy Pók előtt - is sikóltani kell a' Módi
 szerént, ha szinte soha Pókot nem látnak-is.

Az olyanok' Oktatásáért, a' kik a' nagy Világba nem forgodtak szükségesképen kell ide egy kis Kommentárius.

Meg-kell tanulni, hogy minden Dámának válaftani kell Színt, a' melly az úgy nevezett Leibfarb, egy bizonyos Nótát, vagy Éneket, a' mellyet minden Alkalmatossággal danolgasson, ha maga van, ha — felelni nem tud, vagy nem akar, egy bizonyos Allatot, a' mellyet szeressen, egygyet, a' mellyet útáljon, és a' mitől féljen. Ezekkel az ijesztő Allatokkal, mint p. o. a' Légy, Egér, Pók éppen úgy kell nekik bänni, mint a' régi Időkben a' szegény Ördög-gel — ott-is látni kell, a' hol nints. Egygyet még el-felejtetem! válaftani kell még, valamint 'Sebbéli-kutyátskát, — Szeretöt-is, a' ki Magánosságát a' Dámának türhetőve, Idejét röviddé tegye, a' ki a' Sétálásba Karjával szolgáljon 's a' t.

Hogy az iffjú Allzony ebbe nem akart alább-való lenni másnál, azt lehet gondolni.

ni. — És ez vólt az Oka, miért ijedt-meg; mert Eszébe jutott, hogy meg-is kellene ijedni. Annakutánna beszélte még el, melly számassan vannak az Ijesztői. Természete ellen van a' Víz, mint a' Pók'. Reszket ha mennydörög; és azt mondják róla a' gonofz Nyelvek, hogy máskor nevet azon a' ki imádkozik, és ha villámlik a' Keresztet-is hánya. . . . .

A' Tükörbe nézett ezután az által-mező Módiparoxizmus után, és úgy találta, hogy az Ijedtség minden Színét el-vette. Ambár én nem úgy találtam. Szükségesképpen itt tehát F e s t é k kellett. . . .

Nem beszéllem-el darabonként, mint készült-el az ifjú Alfzony. Elég az ahoz hogy végtére tsak ugyan el-készült. Haja fel-tornyozva, Ortzája, a' melly a' jó Természettől-is eléggé eleven Pirossággal vólt meg-áldva, a' Kendőzőnek költsönözött Ró'sáival fel-lárvázva, Szemöldöke lopott Bársonnyal feketítve, egy szóval: az egész

Fő a' Mesterségtől annyira meg-terhelve, hogy nehéz vólt meg-külömböztetni, a' jó Iffientől reánk ruházott Isten' Képe-e? vagy valamelly tudatlan Kép-író Inas' Pfüsser Munkája. —

Az Öltözés követezett. Oh de akár-melly nagy Ország' dolgán sem tartatik olly szörnyü Tanátskozás, mint azon, melly Ruhának legyen ma fzerentséje az Tekéntetes Affzony' Testét bé-fedezni. Az egész Garde-robe (Ruha-tartó Almáriom) kereftül vizsgálattott — ezt! nem! amazt! . . . és illy Gyermekeskedésekkel el-múltt több fél Napnál, 's az Úr az Hivatalban izzadott addig, míg az Affzony a' maga Börén dolgozott.

A' Dél a' nagy Világba nem a' Napnak fele, valamint éjjeli eggy vagy két Óra; nem Éj fél. Kettő vólt az Óra, az Úr meg-érkezett. . . .

Kénfzerített Örömmel, és erőltetett Víg-sággal, azomban minteggy Isten-Affzony

felséges, és ki-mértt Lépésekkel elejében sétáltt kedves — Házi-kereftje. Az, a' ki reggel ijesztő Medúza Fövel, 's mint egy erdei Nimfa könnyü Öltözettel rohant - ki a' Szobából, most, mint Pantzélba szorítva, meg-merevedett Derékkal, szorgosan öfve-szedett, és öfve-egyengetett Haj-fzálakkal, lassan lépett. — Elötte-mentt a' szagosító Párák' Fellege, mint Ambrozia' Gözölgések Vénus előtt, látfszatott magának, hogy minden Haj-fodor között, minden Ruhája' Rántzába, egy-egy Cupidó rejtezett jól-tzélozó Nyílaival. Gyözedelmeskedő Szemekkel tekintett Férjére, és mintegy mondani látfszatott: Melly Szerentse, hogy én tiéd vagyok!

Én, és az Férje mit gondoltunk, ki lehet találni.

„Terítve van az Afztal,„ mondja az Inas egyszer, a' kinek Livréejéből ugyan ki nem lehetett találni Bábú-é, vagy

Hans-

Hanswurst. — Egy két Vendégek, a' kik az Afztalhoz vóltak hivatalosok, megérkeztek. Mentünk azért az ebédlő Szobába.

Oh de elébb hány Tükörnek vette az Afzony Hafznát! Most ez a' Pántlika állott roffzúl, most amaz. . . . Egy Szóval, azt mondja az Afzony, „ Biz Isten úgy vagyok felöltözve mint egy Bolondné. Ollyan vagyok, hogy mind elszaladnak előlem.,,

Ez mennyi Rézből vólt igaz, én nem vizsgálom. — Mindazáltal tudom azt, hogy vagyon egy olyan el-rejtett, és észre-vehetetlen Mód, melly által tudják a' Dámák kényszeríteni másokat, hogy ő felölök befzéljenek, az - az : őket dítsérjék.

„ Hideg lesz az Étel,, mondja végre egy a' Vendégek közzül. Egy jó, igaz, régi Magyar Úr, a' kinek a' Tehén-húsrá több Gondja vólt, mint az egész Nagy-világ' Politziájára, a' Tekintetes Afzony' Pántli-

kájára, Öltözetjére, és az egész Módi' minden Bolondságira.

Ez az atyafiságos Emlékeztetés felzúrta az magával foglalatосkodó Dámát, a' kinek mivel tovább - is lett volna Kedve magában gyönyörködni; nem könnyen szenvedte, hogy szeretett Arnyékától elszakították.

Még - is tehát be - jutottunk végre a' Táblához. Az öreg el - felejtí magát, hogy hol van, 's imádkozni akar.

Nagy Katzagással kiáltja az Afzony: Kérem, kérem, hízem meg - hül az Étel. — Minden Tzeremónia nélkül tessék! Sajnál - lanám édes Uram Bátyám, ha az én Táblám olly únalmas találna lenni, mint a' maga Falusi Papjának Afztala . . . még az - is el - engedné a' Gratiást.

Az én Orthodoxus Öregemnek Zélusa jobban fel - indúltt, nem engedte magát fél - be -

be-fzakasztani, és mind egy Szörig el-mondta, mind azt, valamit — az A-b-cében tanúlt. Az Affzony le-ültt, mi utánna. Az Úr imádkozott Barátságért.

Le-ültünk . . . Az Ételeknek Nemei, a' Világ' négy Rézféből vóltak öfzve-fzedve. — Minden Bogár, Béka — Stokfiss kedves, ha külső Orzfági. Az Ételeknek Formáji' Kézfítése, Fel-adása, mind külső Orzfági, Frantzia, Olafz, Anglus 's a' t. vólt, egyget el-felejtettek, t. i. a' Szájokat külső Orzfági Módra fjabatni, mert igazán meg-vallom mi mindnyáján — magyarúl ettünk.

Az öreg Úr pedig magyarossan. Hamar el-felejtette inter pocula az iffjú Affzonymnak Isten-nélkül-valóságát. A' Világon leg-toleransabb Ember lett. Jól evett, ámbár egynéhány Étel felett tanátskozott magában, meg-egye-é, vagy nem. —

Mustrának eggy pár Szó az Afztal felett.

Öreg. Mitsoda Szakáttsa van édes Húgom Afzöny? — Mert mi-is juthatott vólna természetesebben Eszébe, mint az Ételről a' — Szakáts.

Afz. Frantzia kedves drága Uram Bátyám!

Öreg. Nem fokat tudván a' Politziához, Szívének Együgyüségéből azt mondja: Köszültte Jantsi-ja be hamar ő-is el-felejtí a' Nemzetét! még Eftendövel ez előtt tudom, hogy az Ötsém' Ferentz' Szakátsánál vólt Kukta.

Az Afzöny el-pirúlt — úgy gondolom, mert a' Festék alól nem látzott. Látható Meg-zavarodással mindazáltal azt mondja: Nem született Frantzia, de Frantziásan föz, 's úgy tanúlt!

Illye.

Illyenek vóltak a' Discursusok ! Az Afzfony beszélt a' Módiról , Bállról , Pántlikájáról és — magáról. Az öreg — de bobus narrat arator ! az Ételről , Vetésről , az Ötsém' Paripájáról , a' hat Kantzájinak' Genealogiájáról , — Keveset a' Processusairól , 's az Idöről.

Énnékem szerentsétlenül jutott Efzembe egy fzfomorú Gondolat. A' Gyermekeket, — egy pár gyönyörű Lelkek, az Afztalnál nem látom. Fájt , hogy én jobban szeretném őket magam körül mint Szüléi. Fájt , hogy azok az Emberektől el-távoztattanak ! Kérdem : Hol vannak az én Kitsinyeim ? Ők nem szoktak itt enni ? . . .

Az Afzfony egy pár Szemet . . . milyet ? azt , ha a' Pennámat Gabriel Angyal — Szárnyából fzfakasztottam vólna , sem tudnám le-írni , olyan Szemet vetett reám. — Hol ? Hol vannak ? — A' hól nékik fzfűksége sképpen kell lenni , a' Dajka' Szobájában. Miért lennének itt — emberséges Emberek között ?

Én halgattam . . . de, a' mit akkor el-
hallgattam most ki - mondom.

Gyermekeinket — a' kikben úgy száll-
ván magunk meg - szaporodunk; a' kik Ne-
vünket, Valóságunkat jövőben fel-
tartják; a' kikbe az Emberiségnek egy
jó Emberrel, a' Hazának igaz Hazafival
tartozunk; a' kiknek egyfolyó majd Vénse-
geink' Örömeivé, és Támaszaivá kellene
lenni; a' kik egy Idővel Szerentsétlensége-
inket nekünk mint Szerző - Oknak fogják
Szemünkre hányni; Gyermekeinket, ezeket
a' kedves Zálogokat, Béres - szolgákra, Tu-
datlanokra, vagy el - romlottakra bízni,
hogy lehet? én meg nem fogom. Tudom
azt, hogy Restségből esik, de hogy lehet
a' Természet ellene — állhatatlan Indulásait
annyira el - nyomni ezen el - bámúlok . . . Kö-
vetkezéseit ki nem látja? — — Irgalmazz
Uram Nemzetünknek, ha mind így neveltet-
nek azok, a' kiket a' jövő Generáció Magya-
roknak fog - nevezni!!! Job' Helyen többet..

Addig azt tselekefzem, a' mit az Afztal mellett tselekedtem, t. i. e' felől a' Dolog felől — halgatok.

Halgattam tehát én, és fohajtottam, és kezdettem befzélleni az ifjú Affzony' — Ölbe-való-Kutyátskájáról.

Mit? .... Ha tetfzik, el-mondom! szükségképpen én azt mondtam felöle, hogy szép, gyönyörű, kedves 's a' t. Ki nem tudja, hogy a' Dámák' Ebetskéjeknek jobban kell Kedveket keresni, mint — Férjeknek.

„ Oh de mitsoda nagy Ijedséget-is fzenvedtem-ki, kérem az Urat, minap miatta. „ Mélyen gondolkoztam, ugymond, ő az Ölembe' feküdtt, — le-esik, és keservessen fikóltott, biz Isten, a' Könek-is meg-esett vólna a' Szíve rajta, én azt gondoltam, hogy a' Tsontotskája törött-el, nézem, és — Szerentsémre a' Kanape'-párnájára esett! „

A' Sibariták felől azt beszélik, (mondám-én az Úr felé fordúlva) hogy ha a' Ró'sa-levél, a' mellyen szoktak feküdni, öfzverántzosodott alattok, el-törtt az Óldal-bordájok. Nem ilyen Sibaríta Lelke készül-é ebből a' Favoritából, — ha igaz a' Pythagorás' Lelkek-vándorlása. —

Az Úr el-mosolyodott — Ezen Szóra a' más Szobába nagy Zördülés esik. . . . A' kis Leányka vólt, és az Asszony egézf Hiedegséggel azt felelte: Majd fel-kél!

Vége lévén az Ebédnek, én Barátommal Dolgozó-szobájába mentünk; Leg-első Szava, a' mint szokott, Panasz vólt. —

Ládd-é mennyit változhat kis Idő alatt, úgy mond, az Asszony. Hol az az ártatlan Leányka, a' kit én Feleségemben imádtam? El-enyéfzett; van-é egy Mozdulás, egy Szó, egy Tekéntet régi Formájából most benne? El-törlötte azt a' Nagy-Világ. —
Szem.

Szemtelen Maga-viselése, mellyet ő szabad Maga-tartásnak gondol, Befzédje el-tűrhetetlen, esztelen, és azt ő Elmésségnek nevezi. Eröltetett minden Öltözete, 's Viselete — Oh esmérd-meg ebbe a' szeles Dámába azt a' természet-szerént való Leánykát. — Oh én bolond! a' ki azt gondoltam, hogy ha a' Szegényt a' Porbúl fel-emelem, boldog léfzek! Melly meg-tsalattattam! A' Szegény, a' ki ezelőtt a' Pénznek Betsét nem tudta, oktalanúl költ, ha hozzá-jut. Az tudatlan ha egyfzerre fokot tanul, bolondá lefz; mint az, a' kit a' Setétségéből, ha hirtelen Világosságra hoznak, meg-vakúl! — A' ki a' nagy Világ' Gyönyörüségeit nem kóstolta, dobzódik, ha Módja van benne — a' fokatlan Gyönyörüségeknek az Újság kettős Szépséget ad. — Eggy alacsony Házból akartam hozni magamnak egygyüű, ártatlan, hív Angyalt, és az én Öleléseim között Furiává változott. Én meg-vallom tífzta Szívemből útáalom; és el-van végezve, én bizony Isten — el-válok.

Messze, Messze mégy Barátom! Igaz Feleséged nevettséges, de nem útalatos.

Ne mentsd, kérlek. Én az ö Szégyenét előtted sem fedezem - fel. — Nézzd-meg, és akkor ítéld. Szíve még nem roflz — de óh Barátom! a' hol Jó nints, elég az a' Véteknek virtussá-való Bélyegezésére — hogy az a' Vétek Módi . . . Tudod - é mitsodás Férjfiaknak Emblemája a' Szarv? — Óh Szarvval úgy meg-áldott az én édes Feleségem engem', hogy ha az én Idömet az Agak szerént ítélnék mint a' Szarvasét, már úgy el-értem vólna Matusálem' Idejét. — Itt Jobbítást várni, Bolondság, és tovább szenvedni — mondd-meg miért?

Hát annyira mentt-é már? Szegény, fzanható Barátom, mit használ e' szerént néked, ha ott ülfz, a' hol nem minden ülhet; mit használ Rang, Betsület, Aranykölts, Ágyékodon, és ezer Ordó Melyjeden, ha ezek mind ugyan annyi Tolvajlói

a'

a' Nap alatt - való leg - édeesebb Bóldogságnak — a' házi Nyúgodalomnak.

Igaz, és keserű Mondás! Melly drágán vezem azt a' fénylő Gyermekséget, a' melly Házi - eszközeimen, és Tselédeimen villog. Fogsággal, a' mellynek tsak Lántz a' Hija; Barom - munkával, és Nyúghatatlansággal, e' mellett — Adóssággal, a' mellynél nagyobb Büntetése a' Tékozlásnak nints! Ki az Oka? Az iffjú Affzony, az Equipage; Livree, Coeuffure, Bouquet, Ruha, Tábla, mind úgy legyen a' mint Módi, és a' Módi' Telhetetlenségének mitsoda Kínts tehet eleget? — Ma hólnap Bankrótta' leszek miatta, a' Fájdalom meg - öl, és a' Kétségbe - esés arra vizs, hogy egy Golyobist kergetek kereftül a' Koponyámon, 's Vége a' Komédiának! Jobb tehát ha el - vá-lunk; — a' Gyermekek az enyimek, úgy - is mi lenne az ő Kezében belőlök? és Isten úgy segéllyen inkább ma a' Purgátoriumba mint még egyfzer a' magam' Lakodalmába!

Az iffjú Affzornak Szégyenét Szána-
kozásból nem szaporítom! Többet nem mon-
dok! A' mit két jó Barát egymás Fülébe
fűg, a' Világ előtt ki-fetsegni Szentség-tö-
rés! —

El-mentem tehát fájdalmas Szomorú-
ság között ezen szerentsétlen Házból; a'
hol az Affzornyt az idegen Országok' Bo-
londságainak Követése, az egymással-va-
ló Vetélkedés, a' Gyermekeskedés, Módi,
Betsület-kívánás, el-ámították, és így e-
lőtte az Ártatlanságot nevettségessé, az Fér-
jéhez-való Hívséget szükségtelemmé tették;
a' kiből a' nagy Világ az anyai, és feleségi
Erzéseket ki-írtott. — Könyvezve hagytam-
el azt a' Férjfiút, a' kinek Gondolkozása'
Módja Tízteletet, Szíve örök Szeretetet ér-
demel, és maga Bóldogságot; azt a' Férj-
fiút, a' kit még-is bóldogtalanná tett, a' —
Módizás.

M E S É K.

A' Tsikó.

Eggy tüzes szilaj és zabolátlan Tsikó, megvetett minden Tanítást, el-fűtött, a' Hegyeknek 's Pufztáknak vette magát; 's ott élt. Altal-mentt Bövségben, és Szabadságban a' Nyár. Be-állott a' Tél; El-olvadt a' Mezők' szép Zöldje; el-hervadtak a' Fáknak óltalmazó Arnyékai, Fagy zárta-bé a' Földet és Vizeket! —

El-fogyva, nyomorúlttan, régi Urához megy. Az Istálló, melly az előtt néki Utálatosság vólt, most kedves Menedék-helye. Bé-fogadja barátságossan jó Gazdája, megtisztította, jól-tartotta, és puha Szalma vólt első Éjjel Nyugovó-Ágya! — Más Nap nehéz